

MOJA POTEZA

Živjo, sem Zala. Stara sem 15 let. Do danes sem živela s srečno zdravo trezno družino. Moj oče Miha je vedno prijazen z vsemi. Tako z mano kot tudi z mojimi prijateljicami. Moja mama Ana... Da ne govorimo o njej. Je največje sonce, prijazna, pametna, pravo srce. Tukaj pa je tudi moja mlajša sestra Nina. Je res, da včasih naporna, a je tako prijazna, prelepa deklica, ki bo odrasla v prelepo damo. Današnji dan se je začel tako, da sem normalno vstala, se uredila in odšla v šolo. V šoli smo prvo uro imeli angleščino. Angleščina je najlažji predmet zato sem uživala. Moj užitek je kmalu minil. Pome je prišla svetovalna delavka. Odpeljala me je iz razreda in me posedla v svojo pisarno. "Zala kako si?" Je z malce čudnim glasom vprašala. "Vredu. Kaj se dogaja?" Sem kar direktno vprašala. "Tvoj stric bo kmalu tu. Odpeljal te bo v bolnišnico." "Zakaj? Saj nisem bolna." "Ja vem. Ampak tvoja mama in sestra sta se poškodovali v nasreči. S tvojo sestro ni nič hujšega ima samo manjše modrice. Tvoja mama, pa je na žalost hudo poškodovana. Zato pride tvoj stric. Odpeljal te bo, da jo vidiš." Komaj sem slišala besede, ki so prihajale s svetovalkinih ust. Pobledela sem kakor duh. Zgodila se je moja najhujša nočna mora. Moja mama je v bolnici zaradi nesreče. "Vem, da je to težko zate in res mi je žal. Če boš kadarkoli potrebovala kakršno koli pomoč samo povej." Samo prikimala sem. Tudi premakniti se nisem mogla. Nekdo je potrkal. "Naprej" je zaklicala svetovalka. "Zala!" Stric je izgledal kot, da bi izgubil glavo. Bil je enako bled kot jaz in bil je prepoten. "Gospod Lukas kajne?" "Ja" "Urša šolska svetovalna delavka" se predstavila in podala roko. Rokovala sta se nato smo se poslovili. V bistvu sta se ona dva, saj sem bila jaz tiha kot miška, ker še sama nisem dojela, kaj se dogaja. Ko sva zapustila šolo sva v kratkem prišla v bolnico. Tam sta naju čakala ati in Nina. Stala sta pred nekimi vrati zato sem avtomatično rekla ne da bi pomislila. "Je notri?" Oče je samo prikimal v tišini. "Lahko vstopim?" Spet je prikimal. Ko sem vstopila sem videla mamo. Priključena je bila na aparate, imela opornico, povito roko in mnogo prask. Sama nisem verjela svojim očem. To je bila največja groza. Premaknila je roko. Najprej sem se ustrašila, a nato me je prijela za roko. Počasi in zmedeno je odprla oči. Samo gledala me je. Nič nisem mogla reči. Nikakor. "Rada te imam" Je bilo edino kar sem izdabila. Čez par minut sem lahko spet govorila. "Mami rada te imam in vedi, da ti bom vedno stala ob strani." Sem rekla in že hotela nadaljevati, a njen stisk moje roke je popustil. Trebuh se ji ni več dvigoval. Stekla sem iz sobe, kjer sta me čakala Nina in ati. "Mami..." Sem na hitro izdabila. Glas se mi je tresel kot še nikoli. Očetov obraz je postal hkrati osupel hkrati jezen hkrati začuden ampak najbolj žalosten. Nisem vedela, kaj se je zgodilo saj so se mi solze zameglile pogled. Notri je steklo nekaj zdravnikov. Skozi režo sem zamegljeno videla kako jo oživljajo. Nič nisem mogla narediti. Neka zdravnica me je potegnila v stran. Za roko me je odpeljala v sobo na koncu hodnika. "Ne smeš se jokati. Ravno sedaj te tvoja družina najbolj potrebuje. Bodi močna. To bo najina soba za dretje. Zderi se kolikor se moraš, nato se umiri in stoj očetu ob strani. Ne obupaj, ni še vse izgubljeno." In res. Zdrila sem se toliko kolikor sem rabila. Končala sem, si obljubila, da bom močna in odšla nazaj. Ko sem prišla sem prijela očetovo roko ter jo stisnila. Čez kakšno minuto so zdravniki prišli ven. Zdravnica, ki me je spravila v sobo je spregovorila. "Žal je nismo uspeli rešiti." Je edino rekla. Obrnila se je naredila tri korake nakar sem jo ustavila. "Kako vam je ime?" "Sem Ema Zairšek danes delam na urgenci drugače sem specialistka. Kako je tebi ime?" "Zala Avsec" "Zala, če boš še kdaj kaj potrebovala bom najbrž eno

nadstropje višje.” “Hvala” Sem rekla in odšla je. Nekaj časa smo bili še v bolnišnici. Oče je moral podpisati še par papirjev zato sva z Nino odšli v avto. Ker Nini ni bilo nič hujšega razen par modric so jo spustili domov. Čakali sva 15 minut nato je prišel. Brez besed smo se odpeljali. Ko smo prišli domov sem Nino odpeljala v kopalnico, jo umila, preoblekla in odnesla v sobo, kjer se je igrala. Bila je žalostna, a tega nikoli v njenem življenju ni pokazala navzven. Ker jo predobro poznam vem, da je žalostna. “Boš pridna?” “Ja”. Zapustila sem sobo in odšla k očetu. V svoji sobi je bil. Potrkala sem, a se ni nihče odzval zato sem vstopila. Bil je na postelji. Okoli njega je bilo najmanj 5 staklenic piva. Stekla sem k postelji opazila, da diha in videla, da je trznil zato sem ga pustila. Oddahnila sem si. Hotela sem ostati in ga spremljati, če bo bruhal a ker je bil vonj piva tako močno zaudarjal sem raje odšla ven iz sobe. Začutila sem obup keterega sem začutila prvič. Vsedla sem se si z dlanmi pokrila obraz in si predstavljala kako lepo smo se imeli na potovanjih. Prišla je Nina. Gledala me je, to sem občutila. Roke sem umaknila z obraza in jo pogledala. “Je kaj narobe?” me je vprašala. “Ne ne nič ni.” “Zakaj tukaj smrdi?” “Nič ni. Samo sadje je zgnilo.” Tiho je prikimala. “Zakaj si prišla?” “Mami pogrešam. Najina igra s samorogi ni ista brez nje.” Še sama sem pomislila kako lepo sem se imela, ko sva se z mami igrale isto igro. “Želiš, da se pridružim?” Na obrazu se ji je pojavil nasmešek. “Sem lahko jaz samorog?” Je vprašala. “Seveda! Sem lahko jaz princesa?” “Lahko. Posodila ti bom mojo čarobno palčko.” “Odlično!” Sem rekla in odšla z njo. Igrali sva se in se včasih tudi nasmejale. Igrale sva se nato, pa sem postala lačna. “Bi kaj jedla?” “Lahko” “Kaj pa boš?” “Ali lahko testenine?” “Seveda.” Ko sva prišli dol je samo še bolj smrdelo. Nini sem rekla naj gre še malo gor. To sem naredila, saj nisem vedela kakšen je oče. Ko je zaprla vrata sem potrkala na spalnico mame in očeta. “Naprej” Je rekel in imel čuden glas za katerega še nisem slišala. Vstopila sem. V sobi je samo še bolj zaudarjalo. Na tleh je bilo par razbitih flaš, oče je sedel na postelji zraven njega pa je bil dodatna flaša alkohola. Vedela sem, da to ni dobro. Oče je izgledal kot, da bi ga povozil traktor. “Ja kdo si pa ti lepotička?” Je rekel čisto pijan. To se mi je pa zdelo že čisto preveč. Brez nadzora sem odšla ven iz sobe na hitro odšla po Nino. Ko sem vstopila se je igrala z fili konjički. “Je kaj narobe Zala?” “Ja je, a si premlada, da bi razumela. Čim hitreje bova odšli prav?” “Mhm.” Je rekla. V najbližjo vrečo sem zmetala fili konjičke jo odpeljala dol vzela kruh in sir v rezinah in sva odšli skozi vrata. Vzela sem mamino bivše kolo, Nino posedla v njen sedežek na zadnjem delu kolesa in samo speljala. Nina je gledala našo hišo. Bila je manjša hiša na hribčku. Vbistvu je naša hiša edina na tem hribu tako, da se nismo imeli s kom preveč družiti. Hiša je bila manjša, nikakor razkošna in barva se je s sten že kar malo luščila. To bi morali popraviti naslednji teden. “Kam pa greve?” je moja misel prekinila Nina. “Nevem še. Mogoče k Bini.”. Bina je moja najboljša prijateljica in hkrati sošolka. “Ja Bina!” je bila vesela. Tako sem tudi naredila. Odšle sva k Bini. Potrkala sem. “Naprej odprto je!” se je zaslišalo z druge strani vrat. Vstopili sva in na kavču je ležala Bina in gledala film. “O Zala, Nina! Kaj pa vidve tu? In Zala zakaj si danes odšla z svetovalko?” “Dolga zgodba. Ne bom je govorila, ker je tu Nina. Sva lahko pri tebi za nekaj časa prosim?” “Am ja seveda.” “Samo sekundo.” Odšla sem ven in kolo pospravila za hišo. Nato sem spet vstopila zaprla vrata. Odožila sem torbo in Nina je vzela par Fili konjičkov in se odšla igrati v sosednjo sobo. “Torej kaj se dogaja?” “Danes me je od pouka vzela svetovalka, ker je imela mama nesrečo. Nina je bila zraven.” “Zato ima toliko modric.” “Ja. Kakorkoli ko sem prišla v bolnico sem bila z mamo, ko je umrla. Ati je bil tako potr.” Vzela sem še malo premora. “Ko smo prišli domov je začel piti. Nazadnje, ko sem

prišla v sobo je spil mislim, da precej preveč. Tako je smrdelo. Ko sem vstopila v sobo me je vprašal kdo sem. Pa ne tako kakor uradno. Vprašal me je kakor, da bi me osvajal. Potem so mi živci počili. Njegova hčerka sem! Zaradi previdnosti sem vzela Nino, malo hrane in igrače za Nino. Res ne vem kaj se še lahko zgodi. Takega ga še nikoli nisem videla. Bila sem tako živčna, ker ne vem kaj bi lahko naredil meni ali Nini. Vem, da mu je težko ampak more se zavedati kaj prestajave tudi midve z Nino. Ne more reševati težav z alkoholom. Tudi nam je hudo in rabim pogovor in očeta” Bina me je objela. “Ne skrbi. Pri meni si vedno dobrodošla.” “Hvala.” Nekdo je počasi vstopil in na hitro sem se obrnila. Bil je moj oče ampak precej bolj trezen. “Koliko si silšal?” “Dovolj, da razumem, da moja dejanja niso primerna. Oprosti Zala bil sem bedak in prav imaš težav res ne morem reševati z alkoholom. Oprosti. Mi oprostiš?” “Seveda.” Objela sva se.

Tara Raišić, 6. Razred
OŠ Brinje Grosuplje
Mentorica: Nina Senica